

Arrest

nr. 175 870 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 18 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient via een op 2 februari 2016 gedateerd schrijven een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 maart 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.
Zij is gemotiveerd als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.02.2016 werd ingediend door :

[S.M.K.][...]

nationaliteit: Suriname [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Volgens haar eigen verklaringen verblijft ze in België sinds mei 2014 zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit bijna twee jaar na haar binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten haar verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij woont bij haar zus, [S.E.C.][...], dat haar zus haar opvangt en voor haar zorgt en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Het feit dat haar zus legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien stellen we vast dat betrokkene en haar zus, volgens de verklaringen van haar zus opgesteld in het kader van de bijlage 3bis d.d. 22.10.2013 en waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt, elkaar voor haar komst naar België gedurende acht jaar niet gezien hadden. We stellen aldus vast dat het voor betrokkene geen probleem was om gedurende langere periode gescheiden te leven van haar zus. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Volledigheidshalve merken we op dat uit het voorgelegde familieboekje van haar moeder, mevrouw [S.M.], blijkt dat betrokkene nog twee broers heeft in Suriname, met name haar oudere broer [G.][...] en haar jongere broer [C.][...]. Het kerngezin van betrokkene bevindt zich dus duidelijk in Suriname en niet in België. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekster haalt aan dat onze diensten rekening dient te houden met het sociaal en economisch welzijn dat betrokkene hier opgebouwd heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Ter staving hiervan legt betrokkene acht getuigenverklaringen voor (zeven opgesteld door klasgenoten en één opgesteld door de schooldirecteur) Echter, we stellen vast dat betrokkene er niet in slaagt om in huidige aanvraag voldoende elementen voor te leggen die kunnen weerleggen dat het centrum van haar belangen in België opweegt tegen de banden in haar land van herkomst, waar verzoekster geboren en getogen is en waar haar familieleden, met uitzondering van haar zus, verblijven. Betrokkene verbleef gedurende 17 jaar in Suriname en haar verblijf in België en haar hier opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar banden in het land van herkomst

Betrokkene haalt aan dat ze niet kan terugkeren naar Suriname omdat haar moeder zwaar ziek en hulpbehoevend zou zijn en de zorg voor haar niet meer kan opnemen. Ter staving hiervan legt betrokkene een aanvraag geneesmiddel buiten de NGK voor d.d. 20.07.2014 evenals een geneeskundige huurkaart (minima huishoudens) categorie B op naam van haar moeder geldig van 05.01.2015 tot 04.07.2015. Echter, uit deze voorgelegde stukken blijkt op geen enkele manier dat haar moeder niet kan instaan voor de zorgen voor haar kinderen, noch dat ze aan een ernstige medische aandoening zou lijden, noch dat ze hulpbehoevend zou zijn.

De voorgelegde stukken tonen enkel aan dat haar moeder een bepaald geneesmiddel heeft aangevraagd en dat ze gedurende een periode van zes maanden in het bezit was van een geneeskundige huurkaart. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene haalt aan dat het mensonwaardig zou zijn om haar uit te wijzen, omdat ze niet meer over een vangnet zou beschikken in Suriname waarop zij zich kan beroepen. Echter, uit de voorgelegde stukken blijkt dat zowel haar moeder als haar beide broers zich in Suriname bevinden. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst waarop zij zich zou kunnen beroepen. Betrokkene is immers geboren en getogen in Suriname en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien dienen we op te merken dat het betrokkenes persoonlijk keuze is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt verder aan dat ze niet in de mogelijkheid verkeert om haar machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Suriname, nu er in Suriname geen Belgische diplomatieke post aanwezig is. Verzoekster dient zich te richten tot de Belgische ambassade te Kingston, Jamaica. Echter, dit feit geldt voor alle onderdanen van Suriname zodat dit niet ingeroepen kan worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene haalt verder aan dat er moeilijk van haar verwacht kan worden dat zij naar Jamaica zou reizen waartoe zelfs een vliegtuigreis ondernomen zou moeten worden. Echter, we stellen vast dat betrokkene meerderjarig is en dat ze bovendien in mei 2014, als minderjarige, perfect in staat was om alleen van Suriname naar België te reizen. Betrokkene toont niet aan waarom ze niet in staat zou zijn om alleen te reizen. Betrokkene haalt verder nog aan dat doordat de aanvraag in Jamaica dient te gebeuren waardoor de behandeling nog meer tijd in beslag zal nemen, tijd die ze gescheiden van haar zus en helemaal alleen dient door te brengen. Echter, betrokkene bewijst deze bewering niet, het blijft bij een loutere bewering en dat kan niet volstaan. Betrokkene haalt tenslotte nog aan dat het voor haar onmogelijk is om in een land te verblijven waarmee zij geen enkele band heeft wetende dat de aanvraag makkelijk maanden zal aanslepen. We merken echter op dat betrokkene zich inderdaad naar Jamaica moet begeven om de aanvraag in te dienen, maar niet dat zij gedurende de behandelingsperiode ook in Jamaica dient te blijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in haar land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient erop gewezen te worden dat de scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet onder de uitsluitingsgronden valt, zijnde geen manifeste en opzettelijke fraude bij haar aanvraag en dat betrokkene geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid en de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen van integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een verregaande integratie, dat ze ernstige inspanningen geleverd zou hebben om zich volledig te integreren, dat zij gelet op haar afkomst vloeiend Nederlands zou spreken, dat ze hier een groot aantal vriendschappen opgebouwd zou hebben, dat ze zich bijzonder goed thuis zou voelen in België, dat ze zich zonder meer Belg zou voelen en zich zo ook zou gedragen en dat ze verschillende getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster het volgende aan: "(...) schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en (...) schending van het motiveringsbeginsel;"

Zij licht haar betoog toe als volgt:

"Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoekster op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen:

[...]

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoekster dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoekster geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit haar land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoekster "onvoorzienbaar" is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekster zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor zij moeilijk kan gerepatrieerd worden; Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden", als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat verzoekster vooreerst sedert mei 2014, derhalve vanaf minderjarige leeftijd, ononderbroken in België verblijft;

Dat het dan ook moeilijk kan verwacht worden dat verzoekster, welke gedurende meer dan 2 jaar in België heeft verbleven, alhier haar studies aanvatte en haar ganse leven organiseerde, thans zou dienen terug te keren naar haar land van herkomst en in casu zelfs Jamaica om aldaar haar aanvraag tot regularisatie in te dienen, temeer nu haar zus in België over een definitieve verblijfsvergunning beschikt;

Dat het standpunt van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, waarbij deze stelt dat een zekere behandelingstermijn, verzoekster er niet van zou kunnen weerhouden om haar aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post in Jamaica, moeilijk kan gevolgd worden;

Dat verzoekster immers vooreerst tot op heden ten laste is van haar zus, welke voor haar verzorging en opvoeding instaat, nu de moeder van verzoekster, welke weliswaar nog in leven is, hiertoe om gezondheidsredenen niet meer in staat is, terwijl de vader van verzoekster niet gekend is;

Dat verder moeilijk verwacht kan worden dat verzoekster, welke amper 18 jaar is geworden, naar Jamaica zou reizen om aldaar haar aanvraag tot regularisatie te richten, bij de Belgische diplomatieke post in Kingston, waartoe zelfs vliegtuigreis zou dienen te worden ondernomen, nu er in Suriname geen Belgische diplomatieke post aanwezig is;

Dat de redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dat verzoekster, welke meerderjarig is, perfect in staat moet zijn om alleen te reizen naar Jamaica en aldaar gedurende langere periode te verblijven, een brug te ver is;

Dat verzoekster als alleenstaand, 18-jarig meisje, toch moeilijk alleen, in het toch wel gevaarlijke Kingston, kan verblijven, waar zij niets of niemand kent en hetgeen niet eens haar thuisland betreft??

Dat verzoekster bovendien niet alleen reis naar België ondernam, hetgeen ten onrechte door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid wordt gesuggereerd!

Dat de moeder van verzoekster, omwille van haar ziekte, aan haar zus dan ook de uitdrukkelijke toestemming gaf om verzoekster naar België te begeleiden;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hiermee evenwel geen enkele rekening houdt en zonder meer stelt dat verzoekster geen bewijs levert dat zij niet bij kennissen terecht kan;

Dat verzoekster evenwel vanzelfsprekend geen kennissen of vrienden heeft in Jamaica bij wie zij terecht kan, ter indiening van de aanvraag;

Dat verzoekster als 18-jarige evenmin over de financiën beschikt om herhaaldelijk heen en weer te vliegen tussen Suriname en Jamaica, hetgeen door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid wordt geopperd;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid verder niet betwist dat de moeder van verzoekster ziek is, doch laconiek stelt dat zij dan maar elders onderdak dient te zoeken, met name bij één van haar broers, welke evenwel evenmin voor verzoekster kunnen instaan;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad uit het oog verliest dat verzoekster sedert minderjarige leeftijd in België verblijft, alhier reeds 2 jaar verblijft en haar zus, welke het enige familielid betreft alwaar verzoekster terecht kan, in België verblijft, tezamen met haar gezin;

Dat verzoeker bovendien, gelet op haar leeftijd bij vertrek, geen duurzame vriendschapsbanden heeft ontwikkeld, waar zij nu, na meer dan 2 jaar, zomaar zou kunnen aankloppen tot verblijf;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bovendien ten onrechte stelt dat verzoekster geen bewijzen zou inleveren van het ten laste zijn van diens zus;

Dat de jonge leeftijd van verzoekster immers reeds aantoont dat verzoeker ten laste is van diens zus, alwaar hij verblijft;

Dat verzoeker bovendien tot op heden nog steeds inwoont bij haar zus, hetgeen door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid niet kan worden betwist;

Dat er dan ook bezwaarlijk kan worden gesteld dat deze bloedband een gewone sociale relatie betreft!!

Dat verzoekster zich dan ook wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt, evenals het privéleven, hetgeen inderdaad een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis in België;

Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14);

Dat terugkeer van verzoekster een scheiding betekent van haar zus, met alle gevolgen van dien;

Dat de familie thans in België samenleeft en dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd;

Dat het voor verzoekster dan ook niet mogelijk is om in Suriname een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt;

Dat er verder evenmin verwacht kan worden dat de zus van verzoeker terug naar Suriname zou verhuizen;

Dat aanvraag tot regularisatie inderdaad enkele maanden in beslag zou nemen;

Dat het dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan om van verzoekster te eisen dat zij zou dienen terug te keren naar Suriname en in casu zelfs naar Jamaica om aldaar haar aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen;

Dat verzoekster hiertoe verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Dat er in casu minstens sprake is van een prangende humanitaire situatie, nu verzoekster indien zij haar verblijfsvergunning niet in België zou kunnen aanvragen en bekomen, gescheiden zou worden van haar zus, die zich alsdan daadwerkelijk aan de andere kant van de aardbol zouden bevinden;

Dat verzoekster, in tegenstelling tot wat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid beweert, dan ook wel degelijk aantoonde in welke zin artikel 8 EVM bij terugkeer naar Suriname zou worden geschonden;

Dat daarnaast het volledige sociale en familiale leven van verzoekster zich situeert in België;

Dat er bij terugkeer naar haar land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoekster op te vangen;

Dat het programma inzake vrijwillige terugkeer hiertoe evenmin garanties kan bieden;

Dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst dan ook nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode;

Dat het voor verzoekster in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar haar land van herkomst;

Dat het bovendien rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoekster mensonwaardig is om haar uit te wijzen;

Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoekster zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat het om die reden voor verzoekster dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in Jamaica, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekster onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoekster immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om haar integratie in België te bevorderen, hetgeen succesvol is verlopen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België; De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoord;"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt enkel de plicht in voor de verwerende partij om te motiveren waarom de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van dit wetsartikel, quod in casu.

Noch de in het middel aangehaalde formele motiveringsplicht noch het in het betoog aangehaalde evenredigheidsbeginsel houden in dat de verwerende partij te dezen nog een afweging dient te maken tussen de belangen van verzoekster enerzijds en die van de Belgische Staat anderzijds.

2.4. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Ze verwijst hierbij naar omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen. Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat er in de bestreden beslissing "geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen".

2.5. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekster toont niet in concreto aan dat de overwegingen van de bestreden beslissing haar niet toelaten er zich op te verdedigen. Een schending van de formele

motiveringsplicht blijkt dan ook niet, te meer daar verzoekster in haar betoog de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en in dit verband zelf de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt.

De Raad bekijkt het middel dan ook verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...).”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.7. Met haar betoog over de buitengewone omstandigheden, reeds ontplooid in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

2.8. Waar verzoekster de elementen die haar zaak kenmerken herhaalt, van oordeel is dat haar geval een prangende humanitaire situatie vormt, dat moeilijk van haar kan worden verwacht en dat het onmogelijk is om in de bevoegde ambassade van haar land van herkomst een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, dat de redenering van de verwerende partij moeilijk kan gevolgd worden, dat die tegen alle redelijkheid ingaat en dat er wel degelijke sprake is van buitengewone omstandigheden, dient de Raad op te merken dat verzoekster met haar eigen visie op haar zaak niet aantoonde dat de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door haar aangevoerde omstandigheden kennelijk onredelijk is. Evenmin toont verzoekster dit aan door simpelweg te ontkennen dat zij als meerderjarige haar aanvraag kan indienen bij de bevoegde ambassade in Kingston, en dat zij daarbij op niemand kan rekenen. Ook door louter te beweren dat zij niet over voldoende financiële middelen beschikt om *“herhaaldelijk heen en weer te vliegen tussen Suriname en Jamaica”*, toont zij niet aan dat dit effectief zo is. Bovendien wordt haar door de bestreden beslissing niet opgelegd *“herhaaldelijk”* heen en weer te vliegen. Verder wijst de Raad er op dat een verwijzing naar een arrest van de Raad

zonder een nummer mee te delen en een arrest van de Raad van State zonder aan te tonen dat haar situatie gelijkaardig is aan de situatie van de vreemdeling over wie het arrest handelt, de bestreden beslissing evenmin aan het wankelen kan brengen.

2.9. De motivering van verweerder “*De elementen van integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een verregaande integratie, dat ze ernstige inspanningen geleverd zou hebben om zich volledig te integreren, dat zij gelet op haar afkomst vloeiend Nederlands zou spreken, dat ze hier een groot aantal vriendschappen opgebouwd zou hebben, dat ze zich bijzonder goed thuis zou voelen in België, dat ze zich zonder meer Belg zou voelen en zich zo ook zou gedragen en dat ze verschillende getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).*” is deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Door te herhalen dat haar volledige sociale leven zich situeert in België, en te betogen dat verwerende partij dient rekening te houden met haar verregaande integratie en dat haar inspanningen om haar integratie in België te bevorderen, succesvol zijn verlopen, toont verzoekster niet aan dat in haar geval een andere dan de gedane beoordeling nodig is.

2.10. De bestreden beslissing stelt, “*Betrokkene beroept zich op het feit dat zij woont bij haar zus, [S.E.C.][...], dat haar zus haar opvangt en voor haar zorgt en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Het feit dat haar zus legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien stellen we vast dat betrokkene en haar zus, volgens de verklaringen van haar zus opgesteld in het kader van de bijlage 3bis d.d. 22.10.2013 en waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt, elkaar voor haar komst naar België gedurende acht jaar niet gezien hadden. We stellen aldus vast dat het voor betrokkene geen probleem was om gedurende langere periode gescheiden te leven van haar zus. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Volledigheidshalve merken we op dat uit het voorgelegde familieboekje van haar moeder, mevrouw [S.M.], blijkt dat betrokkene nog twee broers heeft in Suriname, met name haar oudere broer [G.][...] en haar jongere broer [C.][...]. Het kerngezin van betrokkene bevindt zich dus duidelijk in Suriname en niet in België. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*”

2.11. Verzoekster herhaalt dat haar moeder om gezondheidsredenen niet meer voor haar kan instaan en dat haar moeder de toestemming heeft gegeven aan haar zus om haar te begeleiden naar België en bestempelt het oordeel van de verwerende partij dat zij niet aantoonde dat zij niet bij andere familieleden terecht kan als “*laconiek*” en “*een brug te ver*”, maar te dezen dient de Raad op te merken dat verzoekster – zelfs op het ogenblik dat zij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag indiende – meerderjarig is en derhalve niet meer dienstig als vertrekpunt van haar betoog kan hanteren dat haar moeder of andere familieleden niet meer kunnen instaan voor haar opvoeding. Verzoekster verkijkt zich er verder op dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat zij niet bij haar zus kan blijven, doch wel inhoudt dat er geen omstandigheden zijn die maken dat zij de verblijfsmachtiging in België kan aanvragen.

2.12. Dat verzoekster minderjarig was toen zij in België aankwam, neemt niet weg dat zij meerderjarig is op het ogenblik dat zij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag indient en op het ogenblik dat de verwerende partij de bestreden beslissing treft. Verzoekster geeft in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag aan dat zij sedert mei 2014 in België verblijft. Dit houdt in dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing langer dan 16 jaar in Suriname heeft verbleven en minder dan twee jaar in België. De Raad kan het dan ook niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij van oordeel is: “*Betrokkene*

haalt aan dat het mensonwaardig zou zijn om haar uit te wijzen, omdat ze niet meer over een vangnet zou beschikken in Suriname waarop zij zich kan beroepen. Echter, uit de voorgelegde stukken blijkt dat zowel haar moeder als haar beide broers zich in Suriname bevinden. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst waarop zij zich zou kunnen beroepen. Betrokkene is immers geboren en getogen in Suriname en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst." Met haar bloot betoog dat haar zus het enige familielid is bij wie zij terecht kan, dat zij geen duurzame vriendschaps-banden heeft ontwikkeld in het land van oorsprong en dat zij nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode, kan verzoekster voormelde beoordeling niet onderuit halen.

2.13. Verzoekster stelt verder dat zij wel ten laste is van haar zus, maar zelfs als zij kan worden gevolgd in haar stelling dat haar jonge leeftijd en het feit dat zij inwoont bij haar zus dit wel degelijk aantonen, laat dit nog steeds de beoordeling van de verwerende partij overeind dat *"Het feit dat haar zus legaal in België verblijft, [...] niet [kan] weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien stellen we vast dat betrokkene en haar zus, volgens de verklaringen van haar zus opgesteld in het kader van de bijlage 3bis d.d. 22.10.2013 en waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt, elkaar voor haar komst naar België gedurende acht jaar niet gezien hadden. We stellen aldus vast dat het voor betrokkene geen probleem was om gedurende langere periode gescheiden te leven van haar zus."* Uit niets blijkt dat haar afhankelijkheid van haar zus van die aard is dat deze niet toelaat dat verzoekster tijdelijk terugkeert naar haar land van oorsprong om aldaar een aanvraag om verblijfs-machtiging in te dienen.

2.14. Verzoekster is van oordeel dat haar bloedband met haar zus bezwaarlijk als een gewone sociale relatie kan worden bestempeld, doch te dezen dient de Raad op te merken dat uit de voormelde passage van de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij dit oordeel zou zijn toegedaan. De beoordeling van de verwerende partij *"Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8"*, is een antwoord op verzoeksters in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag naar voren gebracht argument dat de verwerende partij dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in België *"heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM"*.

2.15. Verzoekster verwijst vervolgens naar het gestelde in artikel 8 van het EVRM. Allereerst wijst de Raad er op dat verzoekster niet aantoont dat het gezinsleven tussen haar en haar zus onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er immers bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Er moet op afdoende wijze worden aangetoond dat er in casu sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die de gebruikelijke gezinsbanden tussen meerderjarige zussen overstijgt. Verzoekster die meerderjarig is en slechts sinds twee jaar bij haar zus inwoont, toont deze bijkomende elementen niet voldoende aan.

2.16. Voor zover toch kan worden aangenomen dat verzoekster met haar zus een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, merkt de Raad op dat zij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 van het EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

2.17. In casu betreft het een situatie van eerste toelating, aangezien verzoekster een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en er haar door de bestreden beslissing geen bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Er moet dan volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

2.18. De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.19. Verzoekster is een gezonde jonge vrouw van bijna negentien jaar, heeft meer dan 16 jaar in Suriname verbleven, verblijft in België sedert mei 2014 bij haar zus, was schoolgaand en heeft alhier nooit over een duurzaam legaal verblijfsrecht beschikt. De Raad kan, gelet op de omstandigheden die verzoeksters zaak kenmerken, niet stellen dat verzoeksters privébelangen die in se erin bestaan bij haar zus in België te kunnen verblijven en verder te kunnen werken aan het economisch en sociaal welzijn dat zij hier in België *“heeft opgericht”*, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, in casu zwaarder dienen door te wegen dan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoekster gedwongen wordt verwijderd, houdt niet in dat haar zus moet verhuizen naar Suriname en houdt evenmin in dat zij voorgoed gescheiden wordt van België en van haar zus die hier verblijft. Zij verhindert niet het indienen van een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst. Artikel 8 van het EVRM legt geen positieve verplichting op tot het aanvaarden van een gezinsleven van een gezonde meerderjarige vrouw met haar zus en van een in een tweejarig precair verblijf ontwikkeld privéleven als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ook niet wanneer het indienen van een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging bij de bevoegde instantie voor het land van herkomst een reis naar de bevoegde ambassade of een verblijf voor onbepaalde duur in haar land van herkomst met zich zou meebrengen. Verzoekster toont zoals de bestreden beslissing terecht stelt niet aan dat zij in het land waar zij meer dan zestien jaar heeft verbleven, geen vrienden of andere familieleden heeft bij wie zij tijdelijk kan verblijven in afwachting van de uitkomst van de ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland. Verzoekster toont ook niet aan dat zij als gezonde jonge vrouw van bijna negentien jaar niet zelf kan instaan voor haar inkomsten en zorgen in afwachting van de uitkomst van de vanuit het buitenland ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Met haar bloot betoog dat zij geen andere familieleden heeft in Suriname die voor haar opvoeding kunnen instaan, dat zij na iets minder dan twee jaar afwezigheid nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en haar overtuiging dat het onmogelijk is naar daar terug te keren, toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Waar zij tenslotte nog meent dat er *“dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoekster op te vangen; Dat het programma inzake vrijwillige terugkeer hiertoe evenmin garanties kan bieden”* toont zij met deze loutere overtuiging niet aan dat deze –indien ze zich hier op zou moeten beroepen, gelet ook op de aanwezigheid van haar familie en het gegeven dat zij als meerderjarige voor zichzelf kan zorgen – niet voldoende garanties zou kunnen bieden.

2.20. Het door verzoekster in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag naar voren gebrachte *“economisch en sociaal welzijn”* dat zij gedurende een tweejarig verblijf in België *“heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM”* en dat zich aandient als een ‘fait accompli’ is niet zodanig bijzonder dat – gelet ook op de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaronder de arresten van 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2001/103 en van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor verzoeksters privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande het verblijf toe te staan, minstens toe te staan dat verzoekster alhier de aanvraag om verblijfsmachtiging indient.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.21. In een tweede middel voert verzoekster aan *“Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM;”*

Zij geeft de volgende toelichting:

“Dat het voor verzoekster inderdaad onmogelijk is om terug te keren naar Suriname, terwijl de band met België, bijzonder groot is geworden;

Dat de zus van verzoekster en haar gezin in België verblijven, bij wie verzoekster inwoont;

Dat eisen dat verzoekster terugkeert naar Suriname dan ook onvermijdelijk een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privé-leven waarborgt;

Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht;

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14);

Dat terugkeer van verzoekster een scheiding betekent van zijn gezin met alle gevolgen van dien;

Dat de familie thans in België samenleeft en dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd;

Dat verzoekster hiertoe verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;”

2.22. Gelet op de geuite kritiek kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.23. In een derde middel tenslotte voert verzoekster aan *“Dat het Derde Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel;”*

Zij verstrekt de volgende toelichting:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt;

Dat verzoekster geen enkele band meer heeft met Suriname, terwijl de band met België, waarvan zij de taal spreekt, waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, en waar haar zus, welke over een verblijfsvergunning beschikt verblijft, enorm is;”

2.24. Verzoekster heeft zestien jaar in Suriname verbleven en verblijft slechts sedert iets meer dan twee jaar in België. Zij kan niet dienstig voorhouden dat zij geen enkele band meer heeft met haar land van herkomst. Alleszins, de bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoekster alsnog naar België komt. Zij houdt niet meer in dan dat verzoekster de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging moet indienen bij de voor haar land van herkomst bevoegde ambassade. Verzoeksters overtuiging dat het evenredigheidsbeginsel werd geschonden, toont daarvan geen schending aan.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA